

Vem får Augustpriset?

I kväll delas det prestigefyllda Augustpriset ut vid en gala i Konsert-
huset i Stockholm. I skönlitterära klassen tävlar "Egenmäktigt
förfarande - en roman om kärlek" av Lena Andersson, "Liknelsebo-
ken. En kärleksroman" av Per Olov Enquist, "Vitsvit" av Athena
Farrokhzad, "Tre vägar" av Katarina Frostenson, "Porslinsfasader-
na" av Sven Olov Karlsson och "Hägring 38" av Kjell Westö.

KULTUR & NÖJE

Redaktör: Catarina Nitz 0150-728 49, kultur@kkuriren.se
Eva Axelsson, eva.axelsson@kkuriren.se
Mikael Barani, mikael.barani@kkuriren.se
Maria Hofving, maria.hofving@kkuriren.se
Therese Norén, therese.noren@kkuriren.se

EFTERSNACK

Få människor i Sverige kan ha större anledning att göra anspråk på titeln estradör än Mattias Enn, eller kan som han föra vidare arvet efter 1900-talets stora revymakare och stjärnor: Ernst Rolf, Zarah Leander, Hasse å Tage, Povel Ramel och den störste av dem alla, Karl Gerhard. FOTO: THERESE JANSSON

Estradör med själ och hjärta

Ett sekel av revyer

Au och med Mattias Enn
Piano: Jan-Erik Sanduik
Musikens Hus, Katrineholm

Det går inte att komma förbi revykonsten om man vill skapa sin egen idé om det svenska kulturarvet. Detta hade jag ett hum om redan innan jag gick till Musikens hus på lördagskvällen för att se föreställningen "Ett sekel av revyer" med Mattias Enn.

Men nu inser jag hur djupt präglad mitt språk och min kulturella kod är av sånger som "Grabben med chokla' i", "Bättre och bättre dag för dag", "Nu ska vi vara snälla" och "Gungorna och karusellen", något jag förmodligen delar med alla som växte upp under 1900-talets andra halva i Sverige.

På drygt två timmar förmed-

lar Mattias Enn berättelsen om hur revymakarna Ernst Rolf och Karl Gerhard i sund konkurrens med varandra låg i framkant i svenskt nöjesliv. De hade koll på vad som gällde i resten av Europa och i USA, och försåg svenskarna påkostade föreställningar på fasta scener som Oscarsteatern, Chinateatern och Folkan. De gjorde även turnéer runt om i landet. Revyerna fick spinoff-effekter i form av stora hits och primadonnor som Zarah Leander, Sickan Carlsson och Git Gay. Om Ernst Rolf satsade på lyxiga shower med ballett och storslagna kostymer, levererade Karl Gerhard samhällskritiska föreställningar och tusentals vassa kupletter.

I dessa giganters fotspår följde sedan revymakare som Hasse å Tage och Povel Ramel, och pri-

madonnor som Brita Borg, Monica Zetterlund och Lena Nyman.

I Mattias Enns föreställning får dessa människor liv och deras verk betydelse. Mattias Enn har inte bara sångrösten och gestaltsförmågan, han har också en hängivenhet och utstrålning som blåser bort alla eventuella tankar om att gammal revy skulle vara något tontigt och förlegat.

Mattias Enn bjuder på riktigt bra underhållning, samtidigt som man får med sig funderingar om någon del av kulturlivet ligger i framkant i dag och vart samhällskritiken har tagit vägen i dagens underhållningsbransch. Möjligen finns den i filmer, och på scenen med artister/textförfattare som Jonas Gardell och Magnus Uggla eller ståuppkomiker som Soran Ismail och Magnus Betnér. Revyvärlden har dess-

värre förvaltats sitt arv dåligt, och i många stycken degraderat sig själv till bakåtblickande underbältet-buskis.

Vi som satt i publiken i Musikens hus i lördags var alldeles saliga, och sjöng glatt med i sånger som "Bättre och bättre dag för dag". Vi fortsatte att lyssna andäktigt ända tills Mattias Enn rundade av föreställningen med anekdoten om hur det gick till när Gösta Rybrandt och Jules Sylvain skrev den klassiska "Sång om syrsor" till Zarah Leander, och sedan sjöng den med stor inlevelse. Det är bara att hoppas att Mattias Enn återkommer till Katrineholm med ännu en föreställning. Glädjande nog har han flera på lager.

Catarina Nitz

KRÖNIKA

Dom kan få ha sina patetiska 100-gramspåsar

Redan Carl Jonas Love Almqvist på sin tid förstod att uppskatta vad fäderneslandet hade att erbjuda när han skaldade de bevingade, och i mitt tycke mycket insiktsfulla orden: Blott Sverige svenska krusbär har.

Det är verkligen ett obestriddigt faktum. När det kommer till det här med svenska krusbär, är det inte många länder som slår oss på fingrarna, kan jag tro.

Personligen har jag aldrig förstått storheten med krusbär. Sura och sträva, och duger inte till mycket annat än paj och marmelad. Det är inte så att jag hyser något agg till bäret som sådant, men jag kan säga så mycket som att jag aldrig skulle få för mig att skriva en dikt om det. Och det kan jag inte förstå att någon annan skulle få för sig heller.

Som ett bildligt uttryck kan jag dock instämma till fullo i sentensen, och den kan lätt appliceras på andra läckerheter: Blott Sverige svenska chipssorter har, till exempel. För att inte tala om godis i allmänhet. Herregud, hela världen därutöver är så hopplöst efterbliven när det kommer till snacks att det är något rent sorgligt över det. Jag tror brytgränsen går någonstans i norra Tyskland. Allt därefter är utvecklingsländer i skriande behov av svenska hjälpsändningar. Jag tänker mig lastbilskonvojer med Turkisk Peppar och Ranch-chips.

Denna den övriga världens utsatthet och armod fick jag bittert erfara när jag härom månaden strök omkring på gatorna i Thun, Schweiz, på jakt efter en butik som sålde saltlakrits. Det var lönlöst. Jag fick stilla mitt sockersug med några högst ordinära gelegendisar, av den sort som man ger små barn som inte lärt sig tugga ordentligt än.

Chips då? Ostbågar? undrar ni. Jo, det fanns. Men påsarna var ungefär 100 gram stora. 100 gram. Vad ska jag göra med 100 gram? Jag spiller 100 gram på tröjan och i soffan en genomsnittlig fredagskväll.

Jag har gjort samma noteringar i andra länder så som Spanien och Turkiet, och tror mig veta att detsamma gäller i Portugal.

Det skänker en viss tröst att veta att den portugisiska tevepubliken kommer att sitta bänkade framför sina teveapparater nästa sommar med sina patetiska 100-gramspåsar med chips i knät och heja fram sitt lag i fotbolls-VM. Rätt åt dem.

"Herregud, hela världen därutöver är så hopplöst efterbliven när det kommer till snacks."

Michael Tolén

GÄSTKRÖNIKÖR

Chicagoblues av bästa klass med Deitra Farr

MUSIK

Deitra Farr & Top Dogs
Josef's House of Blues

Som en rejäl vindpust från Chicago intog Deitra Farr Josef's House of Blues på lördagskvällen i det tredje och avslutande gästspelet i konsertserien From The Soul.

Efter det inledande setet av husbandet Top Dogs, är det dags för 'the main attraction' att änta scenen, vilket hon gör med

besked till ackompanjemanget av The Search Is Over, med tongångar som direkt för tankarna till Solomon Burke av bästa årgång. Kort sagt är stämningen på topp direkt.

Rösten är fantastisk, pondusen 100-procentig, och humöret lekfullt kaxigt.

Och att hennes hemstad Chicago kallas för Windy City ger hon inte mycket för.

– Och det ska ni säga? Jag höll på att blåsa omkull så fort jag

kom till Eskilstuna i dag, skratrar souldamen lätt burdust, innan vi får berättat för oss att hennes favoritplats i Chicago är flygplatsen.

Bluesnumret Bad Company, skrevs av henne åt alla personer jag inte gillar, och som genomgående tema under kvällen är hennes självpåstådda människokännarförmåga, samt plötsliga ryck att utdela omdömen på folk i publiken i (minst sagt) varierande grad av träffsäkerhet.

Waiting For You är en känslig souballad av allra bästa sort, där Erik Petterssons mästerliga orgelspel lyfter bandet till nya nivåer tillsammans med trumpetisten Mikael Renliden och saxofonisten Bosse Gustafssons tigha miniblåssektion i bästa Memphis Horns-stil.

Vare sig vokalisa eller kombandet har någon bråska, utan låtarna får ta god tid på sig att växa, medan Deitra Farr glatt delar ut solon till höger och vän-

ster som hon tycker passar för stunden.

Top Dogs gästade tidigare under hösten Josef's med Johnny Rawls respektive Tad Robinson, och jag kan bara hoppas att de fortsätter sina fina samarbeten med amerikanska soul/blues-artister, och även fortsätter med gästbesöken i Eskilstuna. För lördagens konsert var bland det bästa som hörts i staden på länge.

PATRIK KOLAR

Deitra Farr gästade Josefs i lördags.